

vendt paa § 93. Der har været indbragt først fra enkelte Medlemmer af Thinget og senere fra Regjeringen Forslag til Opfyldelse af den sidste Bestemmelse i § 93 om, at det ved Lov nærmere skal ordnes, hvorledes de nu bestaaende Lehn osv. kunne overgaa til fri Eiendom. Men det har fra flere Medlemmer her i Salen været bestemt udtalt, at Loven skulde udvides saaledes, at der blev truffet Bestemmelser om, at Lehnene osv. skulde ophæves, og uagtet de forskjellige Meninger, der kan have været, har jeg endnu ikke hørt Nogen sige, at det var grundlovsstridigt at vedtage, at de skulde ophæves, fordi Grundloven her kun siger, at der skal gives en Lov om, hvorledes de kunne ophæves. Derjom den høitagede Conseilspræsidents Fortolkning af den ene Paragraf var gyldig, maatte den tilsvarende Fortolkning af den anden Paragraf ogsaa være det, og saa maatte det være grundlovsstridigt at give en Lov, som sagde, at Lehnene skulde ophæves, men dette har Ingen hidtil paaftaaet. Jeg tror ikke, at denne Fortolkning paa nogen Maade kan hævdes. Den høitagede Conseilspræsident kom paa samme Tid til at udtale, at saalænge Demokratiet modsatte sig en Lov, som Regjeringen forelagde, og som vilde indføre en virkelig Reform i demokratisk Retning — det var netop denne Lov om, hvorledes Lehn og Stambuse kunne ophæves, han sigtede til — saa længe skulde man ikke gaa videre. Den høitagede Conseilspræsident veed jo meget godt, hvad der ligger i Veien herfor hos en Del af os, som jeg antager, han sigtede til ved at nævne Demokratiet. Hvad har hidtil forhindret os fra at kunne vedtage denne Lov? Det er jo ingenlunde, at vi ere imod Forslaget om, at Grundlovens 8ste opfyldes derved, at der gives en Lov om, hvorledes Lehn og Stambuse kunne ophæves, thi detom ere vi fuldstændig enige; men der ligger en Sag ved Siden af, som for mange af os har en saa overmaade stor Vigtighed, at vi ikke have kunnet gaa ind paa Regjeringens Forslag i det Hele, før denne Sag er ordnet paa en til-

fredsstillende Maade, idet vi antage, at Loven ellers vilde virke til Uheld og Skade for en stor Del af Befolkningen. Saasnart den høitagede Conseilspræsident paa en eller anden Maade kan skaffe Loven et saadant Indhold, at den Frygt, vi have med Hensyn til Fæstegodset paa Lehnene og Stambuse, fjernes, vil han vistnok ikke finde mindste Modstand hos os mod at gaa ind paa dette Lovforslag. Det kan altsaa ikke siges os her, at vi ikke gjerne ville tage det. I Dyrigt skal jeg kun sige, at, da dette Lovforslag blev indbragt, havde jeg, som sagt, megen Tvivl om det, men hvad der blev udtalt fra den høitagede Conseilspræsidents Side, da det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Bille) stillede en Forespørgsel angaaende denne Sag, har overbevist mig om, at det ikke er i Tid, at Lovforslaget er indbragt, i naturligtvis forbeholdt, at der er forskellige Ting, som jeg ikke kan gaa med til, i selve Lovforslaget. Det, hvorved Lovforslaget maa finde sit bedste Forvar, er, at den høitagede Conseilspræsident den Gang oplyste os om, at Regjeringen var i fuldt Arbejde med at skaffe en ny Rangforordning. I Stedet for at Mange og deriblandt jeg saavel som det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds havde ventet, at den Bestemmelse, der kom ind i den almindelige Rønningsslov for et Par Aar siden, vilde have gjort, at man kunde have set dette Titelvæsen efterhaanden ganske rolig og i al Stilhed svinde hen, har det vist sig, at det Modsatte er Regjeringens Mening; man laver nye Bestemmelser for at give det ny Livskraft, og man er som sagt ifærd med at skaffe en ny Rangforordning. Efterat det saaledes har vist sig, at Regjeringen ikke vil lade Sagen gaa sin jævne rolige Gang og svinde hen efterhaanden, men at man vil friske det hele Væsen op ved en ny Rangforordning, tror jeg, at det er fuldstændig paa sit Sted, at man her stræber at bringe denne Sag frem og ser, hvorvidt det maatte være muligt paa en eller anden Maade at faae Ministeriet til at op-